

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci

žalobce: **ČSAD Karviná a.s.**, se sídlem Karviná – Nové Město, Bohumínská čp. 1876/2, IČ: 45192090,
zastoupený Mgr. M. B., obecným zmocněncem

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem v Praze, pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30.7.2015, č.j. UOOU-03916/15-12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 30.7.2015, č.j. UOOU-03916/15-12, kterým zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 26.5.2015, č.j. UOOU-03916/15-6.

2. Předmětným rozhodnutím žalovaný žalobci jako správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále také jako „ZOOÚ“), v rozhodném znění, za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) ZOOÚ, tj. povinnosti shromažďovat osobní údaje pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, tím, že od roku 1999 nejméně do 21. října 2014 shromažďoval rodná čísla žadatelů, a to prostřednictvím 17.447 žádostí/smluv o vydání elektronického peněžního prostředku (EM CARD), a dále za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 ZOOÚ, tj. povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě § 5 odst. 2 písm. a) až g) ZOOÚ, tím, že od 19. června 2014 nejméně do 21. října 2014 zpracovával osobní údaje K. V. obsažené ve stornované žádosti/smlouvě o vydání elektronického peněžního prostředku (EM CARD) č. *32456 v rozsahu jméno, příjmení, adresa bydliště, datum narození a číslo mobilního telefonu, a to bez jejího souhlasu, tedy za spáchání správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. c) a písm. e) ZOOÚ, uložil pokutu ve výši 60.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.
3. Obecně k okolnostem správních deliktů žalobce uvedl, že je poskytovatelem služeb na základě smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové a osobní dopravě, kdy se žalobce vůči objednateli přepravy, Moravskoslezskému kraji a statutárnímu městu Karviná, zavázal provádět provoz autobusů s elektronickým odbavovacím zařízením dle vyhlášky č. 175/2000 Sb., v němž se využívají karty EM CARD (dále jen „EM CARD“). Za tím účelem shromažďoval žalobce prostřednictvím žádostí o vydání elektronického peněžního prostředku, tj. EM CARD, osobní údaje žadatelů v rozsahu jméno, příjmení, titul, rodné číslo, datum narození, trvalé bydliště a kontakt, přičemž poskytnutí kontaktu bylo dobrovolné, a žádost o vydání EM CARD obsahovala klauzuli, že žadatel dává souhlas se zpracováním osobních údajů v souladu s ustanovením § 5 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce k tomu závěrem podotknul, že cestující ani nebyli nuceni k využití přepravy zřizovat EM CARD a poskytovat své osobní údaje, když mohli i nadále hradit jízdné v hotovosti u řidiče.
4. Žalobce ke skutkové podstatě deliktu uvedené v § 45 odst. 1 písm. c) ZOOÚ zdůraznil, že EM CARD ke své technické funkci vyžaduje vložení rodného čísla. Poukázal přitom na podmínky výdeje EM CARD, kde je dle žalobce uvedeno: „Firma EmTest ČR s.r.o. jako dodavatel systému pro evidenci, personifikaci a plnění čipových karet zavedl tento systém tak, že je nutné zadat rodné číslo. Na základě rodného čísla se čipová karta zaeviduje do systému WinAD.“ Žalobce se proto neztotožnil s názorem žalovaného, že vyžadované rodné číslo je údajem nadbytečným pro stanovený účel a bylo tak shromažďováno v rozporu s § 5 odst. 1 písm. d) ZOOÚ. Žalovaný poukázal na skutečnost, že cestující, resp. žadatel o vydání EM CARD, není účastníkem smlouvy uzavřené mezi žalobcem a objednatelům dopravy, a dále, že rodné číslo není nutné pro uzavření smlouvy mezi žalobcem a žadatelem o EM CARD a není nutné ani k jejímu vydání, ale pouze z důvodu technické funkčnosti karty. K identifikaci cestujícího – žadatele o vydání EM je pak dle žalovaného plně dostačující jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu. Žalobce přitom ve své registraci zpracování osobních údajů uvedl, že osobní údaje bude zpracovávat za účelem plnění uzavřené smlouvy, statistiky, nabízení obchodu nebo služeb subjektům údajů. Dle jeho názoru je tak

zřejmé, že plnění uzavřené smlouvy, tj. poskytování přepravy cestujícím, je podmíněno vydáním EM CARD, a její fungování je podmíněno poskytnutím rodného čísla žadatele o její vydání. Žalobce dodal, že v současné době je EM CARD nahrazována kartou ODISka, která již rodné číslo ke svému fungování nevyžaduje.

5. Žalobce dále ke skutkové podstatě deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) ZOOÚ namítl, že K. V. podala u žalobce žádost EM CARD pod evidenčním číslem *32456, následně se však ještě na přepážce rozhodla smlouvu neuzavřít, načež žádala o vrácení vyplněné žádosti, což příslušná pracovnice odmítla, neboť žádost již byla opatřena číslem a bude v písemné podobě uchována až do skartace. Žalobce akcentoval, že již v minulosti čipovou kartu vydal a předmětné řízení se týká žádosti o novou kartu. Údaje, které K. V. v žádosti o novou kartu uvedla, jsou přitom zcela totožné s již dříve poskytnutými údaji, s jejichž zpracováním vyslovila souhlas. Žalobce se proto neztotožnil s názorem žalovaného, že po odvolání souhlasu se zpracováním osobních údajů K. V. (v nové žádosti) byl účastník řízení povinen zpracování osobních údajů ukončit, což v rozporu s § 5 odst. 2 ZOOÚ neučinil. Žalovaný je přesvědčen, že původní osobní údaje a souhlas s jejich zpracováním jsou pro dané správní řízení bezpředmětné, neboť se týkají jiného zpracování osobních údajů prováděného za odlišným účelem. Žalobce však setrval na názoru, že účel zpracování je stejný jako v případě prvně poskytnutých osobních údajů, jelikož se v prvním i druhém případě jedná o vydání karty pro využívání služeb linkové dopravy.
6. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval a odkázal na svou, již výše zmíněnou, argumentaci obsaženou ve svých rozhodnutích a navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
7. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a právní argumentaci.
8. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 4 písm. j) ZOOÚ *se pro účely tohoto zákona rozumí správcem (osobních údajů) každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.*
10. Podle § 5 odst. 1 písm. d) ZOOÚ *je správce (osobních údajů) povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.*
11. Podle § 5 odst. 2 ZOOÚ *správce (osobních údajů) může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o*

uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů, pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo, jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

12. Mezi účastníky řízení nejsou sporná skutková zjištění žalovaného, která se podávají ze správního spisu, a to zejména, že žalobce je ve smyslu § 4 písm. j) ZOOÚ správcem osobních údajů, dále pak to, že žalobce od roku 1999 shromažďoval osobní údaje žadatelů o vydání EM CARD v rozsahu jméno, příjmení, titul, rodné číslo, datum narození, trvalé bydliště a kontakt, a rovněž to, že žalobce uchovával osobní údaje K. V. na základě nové, stornované žádosti o vydání EM CARD; sporným je výhradně právní hodnocení žalovaného.
13. U prvního ze žalobních bodů týkajícího se správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) ZOOÚ, tj. porušení povinnosti shromažďovat osobní údaje pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, shledal soud námitky žalobce nedůvodnými. Soud přisvědčil argumentu žalovaného stran nadbytečnosti uvádění rodného čísla, když dle jeho názoru je plně dostačující jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu žadatele o vydání EM CARD. Soud si je přitom vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2013, 7 A 58/2002-40 („Vyzaduje-li knihovna od svých čtenářů v přihlášce uvedení rodného čísla, shromažďuje osobní údaje v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, kterým je zajištění řádného provozu knihovny [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.]. Rodné číslo je totiž konstantním údajem, jehož prostřednictvím by bylo možno čtenáře identifikovat i tehdy, změnil-li by své ostatní osobní údaje (např. jméno a adresu).“), z něhož lze dovodit poměrně široké možnosti využití rodného čísla tam, kde je potřeba jednoznačně identifikovat osoby. Soud však současně dospěl k přesvědčení, že předmětná judikatura je již v současnosti překonaná, neboť pochází z doby, kdy nebylo rodné číslo považováno za osobní údaj zvláštní povahy ve smyslu čl. 8 odst. 7 Směrnice 95/46/ES a na jeho použití se nevztahovala zvláštní právní úprava v § 13, resp. § 13c zákona č. 133/2000, o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), implementovaná až novelizací zákonem č. 53/2004 Sb., účinným od 1.4.2004 (k tomu viz Kučerová, Nováková, Foldová, Nonnemann, Pospíšil, *Zákon o ochraně osobních údajů*, 1. vydání, 2012). Postup žalobce proto nelze aprobovat, neboť ačkoli je plnění uzavřené smlouvy, tj. poskytování přepravy cestujícím, nepochybně spjata s jeho technickou realizací, nemůže technická realizace ospravedlňovat nezákonné shromažďování osobních údajů. K uzavření smlouvy mezi cestujícím a žalobcem jednoznačně postačuje jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu cestujícího - žadatele o vydání EM CARD, ostatně tyto údaje jsou

obecně postačující při uzavírání všech soukromoprávních kontraktů. Rodné číslo naproti tomu slouží k identifikaci občanů ve vztahu ke státu, resp. jeho orgánům. Žalobce tedy měl technicky zajistit fungování systému tak, aby elektronické odbavovací zařízení a příslušná karta či jiné technické prostředky ke svému provozu rodné číslo nevyžadovaly. S ohledem na vývoj právní úpravy, kdy lze dovodit, že od 1.4.2004 je nutné nahlížet na shromažďování rodných čísel restriktivně, měl žalobce více než 10 let k patřičné úpravě systému. Soud uzavírá, že žalobce ostatně již nyní vydává kartu ODISka, která rodné číslo nevyžaduje, což svědčí o technické proveditelnosti systému bez používání rodných čísel cestujících.

14. Rovněž u druhého ze žalobních bodů týkajícího se správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) ZOOÚ, tj. porušení povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě § 5 odst. 2 písm. a) až g) ZOOÚ, shledal soud námitky žalobce nedůvodnými.
15. Soud je v tomto případě přesvědčen, že jeden a ten samý správce osobních údajů může shromažďovat shodné osobní údaje totožné osoby za stejným účelem vícekrát, pokud je každé shromáždění založeno samostatným jednáním, přičemž k jednotlivým shromážděním osobních údajů a souhlasům k jejich zpracování je nutné přistupovat odděleně. Za daných okolností tak soud dává za pravdu žalovanému, který spatřuje v nové žádosti o vydání nové karty shromažďování osobních údajů odlišné od předchozí žádosti o vydání karty, k němuž lze samostatně odejmout souhlas se zpracováváním osobních údajů, který se ovšem nijak nedotkne předchozího souhlasu, a to i když jsou zúčastněné subjekty, osobní údaje a účel zcela shodné. Nadto je nutné upozornit, že žalobce by zřejmě v případě stornování žádosti zcela nového žadatele o vydání EM CARD, jehož osobními údaji by nedisponoval z dřívějšíka, postupoval metodicky stejně, tedy navzdory nesouhlasu subjektu osobních údajů by si tuto vyplněnou žádost obsahující osobní údaje, byla-li by již opatřena číslem, ponechal do skartace, kdy by ani nemohl použít svůj argument stran ryze formálního nakládání s již jednou zákonně shromážděnými a zpracovanými údaji.
16. Správce osobních údajů pak nutně musí s každou sadou shromážděných osobních údajů a příslušejícím souhlasem s jejich zpracováním nakládat individuálně, tedy musí být schopen ukončit jejich zpracování a údaje zlikvidovat poté, co byl odňat příslušný souhlas s jejich zpracováním, popř. odpadly zákonné důvody pro zpracovávání osobních údajů bez souhlasu. Přestože zákon o ochraně osobních údajů výslovně neuvádí, v jaké lhůtě mají být osobní údaje zlikvidovány, lze dovodit, že k likvidaci osobních údajů musí dojít bez zbytečného odkladu, jinak by předmětná ustanovení zákona směřující k ochraně před neoprávněným shromažďováním osobních údajů pozbývala smyslu.
17. Žalobce tak v daném případě jednal v rozporu § 5 odst. 2 ZOOÚ, neboť nezajistil bezodkladnou likvidaci stornované žádosti K. V. o vydání EM CARD, kterou uchovával přinejmenším po dobu 4 měsíců.
18. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné

rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu zamítnul tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

19. Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. prosince 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu